

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין

פ.ח.

עין משפט גד מצוה

א [מיי] פ"ב מהל' טומאת
לבעת ליתן:
ב מה ב מיי פ"א מהל'
הל' ג א סמג
עין קמח:
ג מה ב מיי פ"ו הל' א
סמג עין קל:
ד ג מיי שם הלכה יא:
ה מיי פ"א מהל'
טוטה הל' א ב סמג
עין מה ט [נושע] לה"ע
סי קמח פ"ב ז [ד]:
ב ג מיי פ"ט מהל' רז"ה
הל' ט סמג עין עה:
ז [מיי] פ"ה מהל' ממוסרי
כפרה הלכה א:
ח מיי פ"ד מהל'
מחמט עייני הל' א:
גד ט מיי פ"א שם הלכה
ג:
גה י מיי פ"ד מהל'
ממייס הל' א סמג
עין קיא ולאין רטו:
גו כ מיי פ"א מהל' טוטה
הל' א סמג עין טו
טו"ע פ"א לה"ע סי קמח
ספיק י:

מרחו מעשר ונותן לו. ואפילו למאן דאית ליה ציריה כל זמן
שלא הפריש פיהא ולא ציריה היה הכל שלו ונתמייז הכל
צמעשר ושוב לא יפטר וא"ת תרומה נמי לפני שמורס ונותן לו
וכ"ת דתרומה בלאו הכי יפריש העני דכל פיהא חייבת צמורמה חדל
לאס כן הרי הוא מקדים מעשר
לתרומה גדולה ועוד דתנן במסכת
תרומות פ"ק [מ"ה] אין תורמין מן
הלקט מן השכחה ומן הפיאה ו"מ
דלהכי לא תני מורס דלפילו הפקיר
לאחר מירוח פטור מן התרומה
[דתנן במסכת מעשרות פ' שלשה
מיינן] פירות ממורחין שגדה ממוסין
אסורים משום גול מפוזרים מותרין
צין קן צין קן חייבין צמעשר
ופטורים מן התרומה וליתא דצירושל'
מפרש דלהכי פטורין מן התרומה
לפי שאי אפשר לגורן שמתקד אלא
אם כן נתרמה ממנו תרומה גדולה
לפיכך אין לרין לתרוס כשמנל פירות
דמקמתא הופרשה מהם תרומה
גדולה ונראה לפרש דמשום דתרומה
דכר מועט לא חש להזכיר:

קינויו מחול. היינו דוקא קודם
שנמקה המגילה אבל
לאחר מיכן אין יכול למחול:
מסית

תורה אור השלם
1. כי יקלא ממך דבר
למשפט בין דם לדם בין
דין לדין ובין גנע לגנע
דברי ריבת בשעריך
יקמח ועליה אל הפקוס
אשר יבחר ? אלהיו
דברים יז ח
2. אך כל חרם אשר
יקרם איש לך מכל אשר
לו מאדם ובאבהו
ומשדה אחוזתו לא ימכר
ולא יקאל כל חרם קדש
קדשים הוא לך?
ויקרא כו כח
3. ויהי השדה בצאתו
ביבל קדש לך בשדה
החרם לבחן תהיה
אחוזתו: ויקרא כו כח

לפריחה צבגרים. אם פרוח תפרח הטרעת ונתמנל כל הצגד: **אדם**
שפרחה צבגו טהור. דכתיב [ויקרא יג] אם פרוח תפרח הטרעת
וגו' ופליגי רבנן עליה. והיכא דפרחה צבגד כולו והכניסו למקדש או
הנוגע בו נכנס למקדש לרבנן חייב ולר' יונתן פטור: **המעריך פחוס**
מזן חדש. אמר על פחות מזן חדש
ערכו עלי והמורה לא נתנה לו ערך
דבזי ערכין כתיב [ויקרא כו] ואם
מזן חדש וגו': **ר"מ אומר קודש דמיו.**
כמה שהוא נמכר בשוק דקסבר אין
אדם מוציא דבריו לצטלה ויודע שאין
ערך לפחות מזן חדש וגמר ואמר
לשם דמים ולרבנן פטור. ואם נז
גיצר ומשכנו לר"מ הוי הקדש ואין
אשה מתקדשת בו אלא אם כן יודע
בו דתנן [קדושין דף עג:] ובהקדש
צמוד קידש צבוג לא קידש ולרבנן
לא הוי הקדש והרי הוא של צעלים
לקדש בו האשה והאחר שקדש בו
אינה מקודשת. אי"ל לר"מ הוי הקדש
והנהנה ממנו מציא אשם מעילות
והרי אותה אשם קדש קדשים
והאובלו צומתא גופו חייב כרת
ולרבנן לא הוי הקדש והרי של צעלים
הוא והנהנה ממנו לא מעל ואם הביא
אשם מעילות חולין לעזרה הוא
ואין חייבין עליו משום טומאה:
לנדה הניב. ומועלין בהן: **לכהניס.**
ואין מועלין בהם: **שחל על קדשי**
קדשים. דתנן [ערכין דף כח:] מחריס
אדם את קדשו אם נדר ונותן דמיהס
ואם נדבה ונתן את טובתס כפי חלק
שיס לו זה דמפרש במסכת ערכין
כפ' המקדש: **אינורא.** מולג קטן
שעוין בו זכב: **י' כהניס.** דמפרש
בפרק קמאס] **י' כהניס** כמובין בפרשה.
אם נפדיס פחות ממערה בני אדם
עדין הקדש הוא ומועלין זה ולרבנן
אין מועלין זה: **המקנא לאשמו.**
המתרה באשמו אל תסתרי עם איש
פלוגי: **ומסקה על פי עד אחד.**
שנא ואמר אי ראייה שנסתרה
ואם לא השקה נאסרת עליו ותנן
[טוטה דף עד.] אלו לא שותות ולא
נוטלות כמותן האומרת איני שותה
והיכא דליכא עדיו מסתרה ואמרה
איני שותה לרבי אליעזר אין לה
כמותה לרבי יהושע יש לה כמותה
שאינה נאסרת עליו ואם מכרה לאחר
כמותה קנה. ואם מופס ממנו של
זה כדי כמותה הרי הוא שלו לקדש
בו את האשה ולרבי אליעזר הוי
גול ולא קודש: **מאיין הוי מודדין.**
לידע אי זו עיר קרובה אל החלל:
מטבורו. ואתה שקרובה לטבורו
פציח את העגלה ולא הקרובה

לפריחה בבגדים. אם
פרחה הטרעת בכל הצגד
[בתיבת] וא"ת. שהיא
טהורה. ואע"פ שלא נאמר
אלא צבגו ואם פרוח תפרח
וגו' [נדה ב.]. המקנא
לאשמו. לשיטת קדוש נט
[במדבר כ.] וקנא את אשמו
[טוטה ב.]. מקנא על פי
שנים. אם נא להשקותה
לרין להציא שני עדים
שחבר לה כהניס אלא
תסתרי עמו, ואם לא קנא
לה כפי שנים אינה נאסרת
עליו כסתריה ואיני מקדש
[טוטה ב.]. ומשקה על פי עד
אחד כו'. אפילו אין עדים
שנסתרה אלא עד אחד ר'
הוא עלמו אומר ראייה
שנסתרה אחר שקנאנו על
נאסרת כסתריה עד
שנסתרה. ולקמן יפסין
מקראי כסתריה חסרתה
עליו מספק [טוטה ב.]. ר'
יהושע אומר. לרין צ'
עדים אף למסתרי בהן די
אין לה למתבע בהן די
כו' אין לו טהרה
עולמית. לפי שאין יכול
לקיים בו מתן דן וטמן על
בהן די [נדה כח:] דבעין
קרא דכתיב [יחזקאל כח.].
רבי אליעזר אומר כו'.
לא נצי קרא דכתיב [שפי'
חח.]. מצות פתח
להפריש מן הקמה.
דכתיב לא תכלה פתח שדה
לקרו [ב"ב צד.]. מייחור.
מתקין את הכרי ברתם
ומירוח הוי גמר מלאכה
למעשר [טוטה ב.] דאקבע
למעשר ומירוח [תורה
א.]. מעשר ונותן לו. שלא
להפקיר העני שהלקט
המעשר ויה הפיאל לדי
חייב [מכות טו:] הלכך
מעשר כל מעשרותיו חתלה
ואחר כך עתן לו פאה כדי
שלא יפסד עני. שאילו היה
נותן קודם מירוח. אע"פ
שעני מתקן לקט שכתה
ופאה הכרה ועושה מתן
כדי פטור מן המעשר,
שחייב הפקיר הוא, אבל
כעשי שממחה ביד בעל
הבת מתחייב ממעשר, דהיי
אמרין במסכת ברכות [מ:]
לקט שכתה ופאה שעשען
בגוין [הקדוש [ב"ב צד.].
אך מפורש מן העייס.
פאה אל אם לא נתנה כנה,
ואילו לת"ק מן העייס לא,
דקניה בשערי והוי ממון
שאין לו מוצען דעך השא
דעה לאו שיעי הוא, דלכול
הוא נמי שיהי [טוטה ב.]. סח
לי זעירא. שהיה מאמני
יזעלס [טוטה ב.].

דכר מועט לא חש להזכיר:
קינויו מחול. היינו דוקא קודם
שנמקה המגילה אבל
לאחר מיכן אין יכול למחול:
מסית

ר"א אומר מקנא על פי שנים ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו ר'
יהושע אומר מקנא על פי שנים ומשקה על פי שנים עריפת עגלה בפלוגתא
דרכי אליעזר ורבי עקיבא דתנן " מאין היו מודדין רבי אליעזר אומר
מטיבורו ר' עקיבא אומר ימחוטמו ר' אליעזר בן יעקב אומר ממקום
שנעשה חלל מצוארו טהרת מצורע בפלוגתא דר' שמעון ורבנן דתנן
"אין לו בהן יד בהן רגל אוון ימינית אין לו טהרה עולמית ר' אליעזר אומר
נותן לו על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר "נותן על של שמאל ויוצא בשעריך
זה לקט שכחה פיאה לקט דתנן "ישני שבלין לקט שלשה אינן לקט שכחה שני
עומרין שכחה שלשה אינן שכחה ועל כולן כ"ש אומרים שלש לעני וארבע
לבעל הבית פיאה בפלוגתא דר' ישמעאל ורבנן "דתנן "מצות פיאה להפריש
מן הקמה לא הפריש מן הקמה יפריש מן העומרין לא הפריש מן העומרין
יפריש מן הכרי עד שלא מירחו מירחו מעשר ונותן לו משום רבי ישמעאל
אמרו "אף מפריש מן העייסה: ג' בתי דינין וכו': אמר רב כהנא הוא אומר מפי
השמועה והן אומרין מפי השמועה אינו נהרג הוא אומר כך הוא בעיני והן
אומרין כך הוא בעינינו אינו נהרג וכל שכן הוא אומר מפי השמועה והן
אומרין כך הוא בעינינו אינו נהרג עד שיאמר כך הוא בעיני והן אומרין מפי
השמועה תדע שהרי לא הרגו את עקיבא בן מהללאל ור' אלעזר אומר אפילו
הוא אומר מפי השמועה והן אומרין כך הוא בעינינו נהרג כדי שלא ירבו
מחלוקות בישראל ואם תאמר מפני מה לא הרגו את עקיבא בן מהללאל מפני
שלא הורה הלכה למעשה תנן כך דרשתי וכך דרשו חבירי כך למדתי וכך
למדו חבירי מאי לאו דהוא אומר מפי השמועה והם אומרין כך הוא בעינינו לא
הוא אומר כך הוא בעיני והם אומרין מפי השמועה ת"ש "דאמר רבי יאשיה
שלשה דברים סח לי זעירא מאנשי ירושלים יבעל שמהל על קינויו קינויו מחול
בן

לחוטמו: **ר' עקיבא אומר מחוטמו.** ובמסכת סוטה [מה:] מפרש טעמא מר סבר עיקר חיותיה כפאיה ומר סבר עיקר חיותיה כטבוריה:
ממקום שנעשה חלל. דהיינו מנאוריה דקתם חלל מן הנאור דמפרש התם לתת אותך על נאורי חלל רשעים [יחזקאל כח.]. ותנן [קדושין טו:] המקדש
בעגלה ערופה אינה מקודשת ואם מדד זקן ממרה מטיבורו ו"ז מחוטמו והביאו אלו עגלה ואלו עגלה למר לו עגלה אסורה ואין מקדשין
בה חו אינה עגלה ומקדשין בה ולמר הוי איפכאל: **אין לו טהרה עולמית.** דבעיני קרא דכתיב כלאמרן צנגמר דתין [לעל מה:] **נותן על מקומו.** על
מקום הבהן ונותן דם וטהור ליכנס למקדש ולאכול קודש דהיינו זדוונו כרת: **שלא אינן לקט.** שאין דרך להפקירן: **שלשה אינן שפחה.**
בסיפראש] יליף לה מקראי בפרשת שפחה. ואם נחלק זקן ממרה ואמר אף שלשה שפחה וצא עני ונטלן וצא בעל הבית ונטלן הימנו לזקן
ממרה הוי גול ואין מקדשין בו אשה ולרבנן מקודשת: **מלות פיאה מפריש מן הקמה.** דכתיב לא תכלה [ויקרא כג] אלא הנח לפניסה והס יקראוהו:
מרחו. ככרי נתחייב צמעשר דנגמרה מלאכתו הלכך מעשר תחילה את הכרי מכל מעשרותיו ונותן לו את הפאה שאילו הפרישה
לא הוי עניים לרביעין לעשרה דלקט שפחה ופאה פטורין מן המעשר: **אף מפריש מן העייסה.** אם טחנה ולשה ולת"ק טחנה פטור דקנייה
בשינוי. ואם צא עני ונטל כדי פאה משטחנה לר' ישמעאל לא הוי גול לרבנן הוי גול: **עקיבא בן מהללאל.** נחלק על חכמים בלשכת
הגזית דר' דברים נמסכת עדיות [פ"ה משנה ו] שפיה המרוביס והס שמעו מפי המרוביס הס עמדו בשמועתן ואמר ואמר לו אצא ותמה
מפי מה לא חזרתה כהם אמר לו איני שמעתי מה המרוביס והס שמעו מפי המרוביס הס עמדו בשמועתן ואמר ואמר לו אצא ותמה
אתה שמעת מפי היחיד וכו': על קינויו שקינא לאשמו אל תסתרי עם פלוגי: קינויו מחול. ואם נסתרה אינה נאסרת עליו: